

BARRABAS

(Týtt úr »Hjetturu«.)

I.

Tað líður at nátt í Jerúsalem. Ráðstevna höfuðsprestanna er lokin.

Teir hava svarið tað við navn Jahoves, at teir alt fyrri eitt skulu leggja á Jesus frá Nasaret. Teir ivast ikki um, at hann spillur ungdomin, villeiðir fólkio og er falskur spámaður.

Teir vita, at hann er staddur í býnum. Teir hava gjørt av at njósast eftir honum, ósa fólkio ímóti honum, handtaka hann, draga hann fyrri lóg og dóm og fáa hann avlívðan eins og ein hvønn annan ilgeringsmann.

Hövuðsprestarnir eru væl býrdir og fara til hvíldar.

II.

Tað er nátt í Jerúsalem. Oljóð dagsins eru tagnað, og tigandi og hvítt í býnum.

Gjøgnum trongar og myrkar gotur reikar ein gamalur Jodi. Hann er lítill av vøkstri, hokin í herðum og klæddur í spjorrum. Hann er óndur av útsjónd. Ur hverjum andlitis dragi lýsir óndskapur og grimd. Hann skimast í allar ættir; eygu hansara eru glógvaandi og kveitandi. Hann fer spakuliga av stað, setur seg — og lurtar.

Hetta er Barrabas — mann-dráparin.

Hann kemur beina leið utan úr skóginum, har heldur hann til um dagin. Har hefur hann mong skýli. Sum góð eru at krógva seg í, meðan sólin er á lofti. Har svezur hann og hvílir seg á savorði og fólgaðum leyvum.

Men táio líður móti nátt og tað myrkir, reistist hann á fótur og heldur inn í býin.

Tó hann er hataður og fjónaður av øllum — tað ger ikki mun, tað er hann vanur við frá barns beini. Ungur flýddi hann heiman undan nevaðhøgum faðirs síns og úbræislaus móður sínar. Hann hevur aldri elskað nakran og aldri verið elskaður; aldri hevur hann notið nakað gott av øðrum og ger heldur einki krav til tess. Lagnan gjordi hann til einstakling og brotsmann. Tað er langt síðan hann fann seg í tí. Honum hevur aldri dottit í huga at gera nakra broyting á livháttum sínum og korum. Hann hevur aldri verið borin til onnur kor enn illverk.

Tað var tað einasta, sum hann limdi at gera og vildi gera. Hann kennir hvørki iðran ei angur, biður hvørki Gud ella menn um miskun ella hjálp. Men enn hevur eingin kunnað rámað hann, og tað hevur hann í mong ár brotið lóg og rætt lóðarinnar og keisarans.

Hann argaði Gud og menn og fór fram eftir sínum tykki. Tað ætlaði hann at gera, til tess at hann var yvirmannaður og handtíkin. Hann visti, at hann var vorðin tilíkin fyrri hverk síní sum undangongumaður í ársni.

Hann var Barrabas — mann-dráparin. Hann heldur áfram eftir got-uni, tætt upp at steinveggjunum, starir kveitandi kring um seg, setur seg, heldur andanum inni og lurtar.

So heldur hann aftur av stað. Í nátt ætla hann at stjála fæ og góðs og helst at drepa onkum, um neyðugt verður.

Hann kemur at opnum garðaliði, fer inn í garðin, upp í stein-trappurnar frammi við húsdýrnar. Hann lurtar. So gongur hann upp í trappurnar, trílvar fyrri sær og folir, at dýrnar eru ólestar.

Tá ert djárvur, Barrabas.

Hann letur upp, fer inn í forstovuna og lurtar.

Mannamál. Her eru nógvir inni, alt ov nógvir. Her gerst einki hjá sær, Barrabas. Hjá sær er best at fara sum skjólast hiðani og leita sær aðrar staðir.

Hann hoyrir tað á talu teirra, sum inni eru, at tað munna vera menn, sum fylgja tí nýggja síði og trúgva læruni hjá tí unga spámanninum frá Nasaret.

Hvat legði hann lag í tað. Sum tað ikki gjordi honum tað sama, hvat ið hann herdi. Sum at hann gav tí gætur, um hann varð dripin. Hann visti, at ósing var í býnum, og at hövuðsprestarnir vildu taka Jesus av dogum. Sum teir vilja. Einki havi eg Jesusi fyrri at takka. Hvat legði hann lag í handan ferðapredikaran? Einki.

Hví fert tú tá ikki, Barrabas? Hann leggur enn tá oyra aftrat hurðini. Hann hoyrir teir snjógva røðu síni at einum hvorum



ávísom. Tá ið teir tala til hansara, kalla teir hann ymist: barra ella meistara. Men hvor var tað?

Nú hoyrir hann ein siga: »Harri, tú mást flýggja hiðani úr Jerúsalem. Eg eri komin eftir tí, at hövuðsprestarnir ætla at manna út heilar skarar. Og teir munna fara at ósa fólkio meira ímóti sær, enn nakratíð fyrr. Flokkur tín er fámætur enn og formár sær einki ímóti hövuðsprestunum og teirra harkaliði. Meistari, vit biðja teg um at skóna lívi tínum, tí at tað er dýrmætarí enn øll onnur tilsamans.«

Long tógn.

Hvat hugsar tú, Barrabas?

Tað tykist at vera Jesus frá Nasaret, sum teir tala soleiðis til. Eingin kundi talað soleiðis til nakran av hövuðsprestunum, ikki heldur landshovdingan. Slíka góðsku hevur eingin til teirra. Tað vóru heldur ongar ósingar í býnum ímóti teimum. Tað man vera Jesus.

Barrabas lurtar.

So hoyrir hann rødd, sum er reinari og mildari enn rødd barnsins, men tó fóst og veldug. Røddin var yvirmætturlig eins og himmalsins harri hevði givið honum, sum talar, vald til at boða mannkyninum hin hægsta boðskap og at gera kraftarverk við hvorum orði sínum.

Nokur eygablikk gloymdi Barrabas sjálfan seg og var hugtíkin av orðum meistarans: »Nú líður at tí, at eg fullkomi verk mitt og uppfylli skriftin. Til tess kom eg í heim, og til tess eri eg foddur, og eg skal bera sannleikanum vítni. Alt, sum eg havi kært, er sannleiki. Eins og grasið á jorðini styrkist og veksur av regni himmalsins, soleiðis man blóð mitt geva orðum mínum mátt til at vaksa og búast í

hjørtum mannanna. Eg eri búgvín til deyða og veit, at tann stund nærkast, tá eg verði handtíkin.«

So var long tógn.

Barrabas stóð í somu sporum og biðaði eftir, at meistarin talaði aftur. Hann var ikki í iva um, at tað var Jesus av Nasaret, sum hevði talað. Men nú tók ein annar til máls.

Barrabas vaknaði sum upp úr dreymi.

Hví stóð hann her og lurtaði ístaðin fyrri at havast okkurt annað at.

Ræna, stjála, myrða. Tað er tín sannleiki, Barrabas.

Hann sá, at her gjordist einki. Hann ter oman í garðin og út á gotuna. Men hann er nakað ódvísi, enn hann var vanur. Hvat gekk at honum? Høvdu orð meistarans haft ávirkan á hann?

Nei, Barrabas, krepp tú hond um morðmudd tín.

maðurin. »Vit hava leitað eftir ter leingi, samborið við valdandi skipan. Í navni lóganna boða vit sær at fylgja okkum. Tú ert fangi ríkisins og fert nú at gjalda fyrri illgerðir tínar og brotsverk.«

Barrabas tegir. Teir leiða hann sínámillum í ættina til fanga-húsið og undrast á, hvussu eftirlátligur fangin er.

»Hvat ætlaði tú sær, Barrabas,« sigur annar varðmaðurin. »Til hövuðsprestsins.«

»Hvat vildi tú honum?«

»Eg ætlaði at siga honum.«

Barrabas stedgar í miðjum setningi.

»Hvat ætlaði tú at siga honum — um miðju nátt?«

»At hann er ein djævol.«

»Tú ert tá ikki vorðin kristin, Barrabas. Veist tú, hvar í býnum Jesus frá Nasaret er?«

»Nei, hví skuldi eg vita tað. Eg havi aldri sæð hann.«

Teir vóru komnir at fanga-

IV.

Meðan Jesus er negldur á krossin, verður upplatið fyrri Barrabasi. Fangavárðmaðurin kemur inn og ger Barrabasi kunnugt, at hann er givin leysur, at fólkio heldur vildi unna honum lív enn spámanninum frá Nasaret, sum nú verður krossfestur uppi á Golgatahegynum. Hann biður Barrabas fara.

Barrabas tegir. Hann skelvir av angist. Hann reistist á fótur, fer út og beina leið til Golgata. Hann sær tryggjar krossar daga móti himni. Hann sær smá mannfolld. Hann setur seg yst í mannamøgyni, á ein klett utanfyri heyg. Hadaði sær bann og hoyrir hann alt.

Hann starir upp á mannin, sum hongur á miðkrossinum. Hann er nakin. Hann hevur tornakrúnu, og blóðið drýpur niður eftir vanganum eins og tár. Omanfyri hovu hansara stendur skrivað: KONGUR GÝDINGA.

Hatta er hann. Hatta er meistarin. Tað kann eingin annar vera. Barrabas er frá sær sjálvum av sorg.

I sama bili rópar Jesu síðstu orð síni á krossinum: »Faðir, í tínar hendur gevi eg anda mín.«

Barrabas kennir røddina og roynir at kova grátin. Hví skuldi hann gráta, manndráparin. Men í eyðmjúkt og hávirðing lítur hann upp til hins krossfesta, hin einasti, sum hevur nomið hjarta hansara og gjørt undurverk í sál hansara.

Meistarin var deyður. Mannfjöldin fer at minka, fer oman aftur í býin. Og so myrkaði loftið, fortjaldið í templinum rívnar, jorðin skelvir og klettarnir klovna.

Barrabas liggur á klettinum úti við Golgataheyg, langt út á náttina, men tá heldur hann leiðina út í eitt skógarskýli sitt. Spakuliga gongur, út so hvort hann kemur á fótur, dettur hann aftur, so mikið skelvir jorðin.

Hon kveppur seg, eins og hon hevði haft grátíkka.

Táio Barrabas kemur út í skýli, er farið at lýsa fyrri degi. Har liggur hann allan dagin, hugsar og gretur. Men táio líður út á kvöldið, reistist hann á fótur, sum hann var vanur. Men hann fer ikki oman í Jerúsalem til at stjála og myrða sum fyrr. Hann fer heldur ikki út millum fólkio at gera góðverk, til tess eru hendur hansara óvnið við brotsverk, og ikki til at vitna um Jesu ella bera boðskap hansara, til tess er hann ov óndur og fákunnur.

Men hann fer til Golgata, ikki niðan á heyg, har sum krossarnir stóðu, til tess eru fótur hansara ov sárir, heldur niðan á klettin, har sum hann hevði hoyrt síða orð frelsara síns. Har dvølur hann út á náttina og heldur síðan heim aftur í skýli sítt.

Hetta ger hann hvørja nátt, sum hann hevur eftir at liva.

V.

Nokur ár seinni fannst lík av gráhaerðum oldingi uppi á klettinum, úti við Golgataheyg. Teir, sum funnu tað, kendu tað ikki í fyrstuni, men eftir gjallari athyggin segði ein, í tí hann sparkaði til líkið:

»Tað er Barrabas, mann-dráparin.«

Dávid Stefánsson
frá Fagráskógi.

Givið út av
socialdemokratiskum fælogum.
Bláðstýrari: M. S. Viðstein.
Frentsmáttja
»Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

FARVE